

V A R D A R I

SIRI
PETTERSENOVÁ

ŽELEZNÝ VLK

OD AUTORKY
BESTSELLERU

ÓDINOVO
DÍTĚ

HOST

Přeložila Jitka Jindřišková

V A R D A R I

SIRI
PETTERSENOVÁ

ŽELEZNÝ VLK

Brno 2021

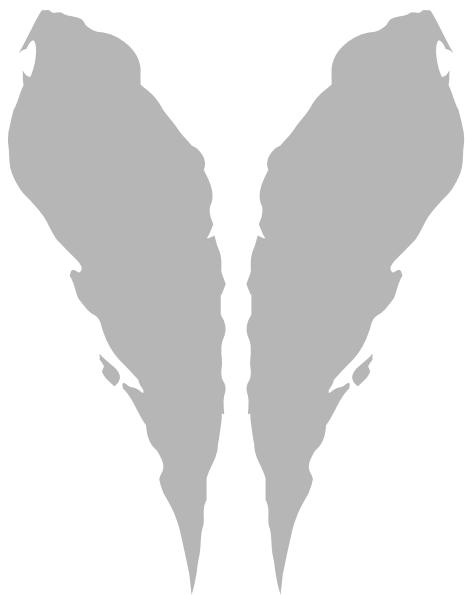
Jernulven © Siri Pettersen 2020
by Agreement with Grand Agency
Cover and maps © Siri Pettersen
Translation © Jitka Jindřišková, 2021
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)

This translation has been published
with the financial support of NORLA
Překlad této knihy vychází s laskavou finanční
podporou nadace NORLA

ISBN 978-80-275-0968-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-0969-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0970-6 (MobiPocket)

Vlkům, s nimiž běbám

*A tobě. Tobě, co se bojíš. Ochromuje tě
nevysvětlitelný neklid. Nemilosrdná úzkost,
která tě přepadá znenadání, a když to nejméně čekáš.
Tobě, co svádíš bitvu s vlastním tělem
a děšíš se úderů svého srdce. Toble je tvoje kniha.*

PROLOG

Nafraím otevřel sklenici a přičichl k jikrám. Byly čerstvé, ale jen taktak. Vysypal je na lněný ubrousek a ten do sebe nasál kapky slané vody.

Jednu načervenalou kuličku uchopil mezi prsty. Lehce ji zmáčkl. Měla dokonalou konzistenci, takhle pružnou blánou se vyznačovaly jen jikry vlačníka bílého. Kulička byla však sotva větší než zrnko ječmene. Práce bude vyžadovat soustředění a jistou ruku.

Protáhl si prsty, až to zakřupalo, a přisunul si svítidlo. Mihotavý plamen ho rozčiloval, ale musel se s ním spokojit, dokud nezprovozní plynovou lampu. Tři výbuchy během jediného měsíce vrhly na experiment stín pochyb. Naštěstí má celou věčnost na to, aby si s problémem poradil.

Otočil lupu nad psací stůl. Měděné úchyty zakvílely. Utáhl šroubky na rámu kolem skla. Neváhal by přiznat, že nástroj je provizorní, i ten v sobě skrýval nedozírné možnosti. A i ten musel počkat. Nejdřív to nejdůležitější.

Prsty se Nafraímovi pod lupou proměnily v bledou zvrásněnou krajinu. Vybral si jikru a propíchl blánu. Opatrně ji stiskl. Ve vpichu se objevila olejovitá kapka. Zachvěla se, oddělila a spadla na ubrousek. Kdyby stiskl příliš silně, blána by se roztrhla. Křehká rovnováha. Mačkal, dokud mu jikra v prstech nesplaskla, a pak se před obtížnou částí zhluboka nadechl.

Odzátkoval baňku s krví a dovnitř vsunul jehlu injekční stříkačky. Podobala se mučicímu nástroji. Podlouhlá skleněná ampule zasazená do morbidně vyhlížejícího stříbrného rámečku. Dosud si na stříkačky zcela nezvykl, ačkoli je používal natolik dlouho, že je dokázal naplnit jednou rukou.

Ted' hlavně žádný třes.

Opatrným pohybem se hrot přiblížil k jikře, až s ní splynul. Jehla zajela dovnitř, Nafraím zatlačil a ze stříkačky vytryskla krev. Ten pohled ho pokaždé uchvátil. Blána se zpočátku zdála neprostupná. Kladla odpor. Potom se ale k jehle přisála a kulička nabobtnala jako měch. Lačná růžolící bobule.

Roztrásla se mu ruka, ozvala se pradávná bolest. Mírně paži potočil, dost na to, aby znovu získal kontrolu. Vrátil krválek na sklo a zvedl další jikru. Ozvalo se zaklepání na dveře.

Ani od práce nevzhlédl a odpověděl: „Mám napilno, Ofre.“

Ofreho hlas ztlumily dubové dveře: „Je neodbytný, pane.“

„Všichni jsou neodbytní. Pokud to není sama královna, nechci nikoho vidět.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, Nafraím však věděl, že sluha tam stále stojí.

„Tvrdí, že s ním mluvit chcete.“

Nafraím propíchl jikru. „Tak ho požádej, ať přijde zítra.“

„Pane, on říká...“

Odmlka ho přiměla zvednout hlavu, nedořečená věta v něm proti jeho vůli vzbudila zvědavost.

„Říká, že je mnich z Černoskalské svatyně a že přináší znamení... ďábla?“

Nafraím odsunul lupu a narovnal se. Uvědomil si, jaké v pracovně panuje příšeří. Světlo lampy až k vršku mohutných knihoven nedosáhlo a místnost plná stínů a znepokojivých obrysů vypadala cize. Modely a nástroje, mapy a kresby. Pracovní deska s měděnými trubičkami a baňkami připomínala mechanickou příšeru. Kdyby

by mu takové světlo k práci nestačilo. Zrak by ho zradil, ale to už bylo dávno. Příliš dávno.

Ofre si za dveřmi odkašlal. „Požádám ho, aby přišel zítra, pane.“

„Ne, to ne... Pojd' dál, Ofre.“

Správce otevřel a opatrně vkročil dovnitř. Nafraím sbalil ubrousek s jikrami a vložil ho do zásuvky psacího stolu. Kapesníkem si osušil prsty a natáhl si rukavice.

„Pane?“

„Pošli ho dolů, Ofre.“

Letitý správce přelétl pohledem police s anatomickými exempláři naloženými v lihu. „Jste si jistý, že nechcete jít raději nahoru, pane?“

„Jsem moc starý na to, abych se zabýval útloučností ostatních. Pošli ho dolů.“

Ofre přikývl a zamířil vzhůru po točitém schodišti, rukama se přitom opíral o kolena.

Zanedlouho byl zpět, už ne sám. „Bratr Laurus z Černoskalské svatyně, pane,“ představil druhého muže a vpustil ho dovnitř. Pak zavřel, ale záhy se vrátil. „Čaj, pane?“

Nafraím zavrtěl hlavou a sluha se vzdálil.

Mnich zůstal stát u dveří. Nafraím ho neznal. Pohledný muž, asi třicetiletý, důvěřivého zevnějšku. Plášť měl promáčený deštěm a potřísněný bahnem a boty sešlapané. Na hrudi svíral jakýsi uzlík a klopil zrak.

Nafraím pochopil, že mnich ještě nikdy věčného neviděl. Bodlo ho špatné svědomí. Měl je navštěvovat častěji. Upevňovat pouto k těm, kteří kvůli němu po generace bděli, jenže čas utíkal strašně rychle.

Gestem přichozímu naznačil, aby přistoupil blíž. „Laurus? Ještě se neznáme,“ prohodil a nevěděl, zda to má být omluva. „Nesetkal jsem se ale s tvým předchůdcem?“

„Ne.“ Jejich pohledy se střetly. Muže to zřejmě zneklidnilo a spěšně dodal: „Zato jste se setkal s předchůdcem mého předchůdce.“ „Aha.“

Mnich popošel k psacímu stolu, avšak nohy jako by mu ztěžkly. Pohledem přelétl nástroje a očima zůstal viset na srdci v nažloutlém lihu.

„Vlčí,“ podotkl Nafraím, ale nebyl si jistý, jestli svou poznámkou něčemu pomohl. Mnich horlivě přikyvoval na znamení, že přesně to si myslel, a zíral na nástroje. Napřáhl ruku k lesknoucím se knoflíkům plynového kahanu.

Nafraím vyskočil ze židle. „Nesahej na to!“

Muž ucukl a couvl.

Nafraím se ovládl a zopakoval: „Nesahej na to. Ničeho se nedotýkej. Ukaž, co mi neseš.“

Laurus položil uzlík na stůl a povolil řemínky. Rozprostřel plátno a pod ním odhalil další. Když rozbalil i to, objevila se skleněná miska, zpola vyplněná hlínou. Z ní vykukoval maličký zelený výhonek.

„Odkud?“ zeptal se Nafraím, byť odpověď znal.

„Ze Svartny, pane. Ze středu Vargráku.“

Nafraím letmo pohlédl na kapesní hodinky. „Je pozdě, bratře Laurusi. Určitě máš hlad a jsi unavený, takže navrhuji, aby ses tu zdržel do zítřka. Běž nahoru a popros Ofreho, ať ti připraví pokoj a něco k snědku.“

Laurus sklopil zrak. „To je od vás velkorysé, pane. Necht' jste požehnán.“ Potom se špatně skrývanou úlevou zmizel po schoďšti nahoru.

Nafraím se svezl na židli. Upíral pohled na zelený výhonek a ani v nejmenším nepochyboval, že se dívá na svou vlastní smrt.

Vždy si představoval, že konec všeho se přizene jako šelma. Ohromně zuřivá, prastará, se zuby a drápy. Připadalo mu zvláštní, že svůj příchod ohlašuje mladým křehkým životem.

Z výhonku rašily dva lístky, jako útlá kniha, co se bujně rozroste vyprávěními o všech ohavnostech, které má on na svědomí. Bude se zodpovídat za své hříchy, a že se jich za těch víc než šest set let sešla pěkná řádka. Jen pár z nich ale předčilo ty, kterých se bude muset dopustit teď.

ZELENÁČ

Tenhle nováček patřil k tomu nejhoršímu svého druhu. Městský výrostek, co se po jedné noci ve Svartně hnedka považuje za lovce vlků. Byl nemotorný, nuceně žoviální a nezavřel hubu. Juva si už málem cpala do uší sníh, jen aby ho nemusela poslouchat.

Místo toho se zvedla a pustila se do balení kožešin, v nichž spali. Ať si tam ostatní sedí a shovívavě pokyvují, zatímco kvůli nováčkovi a jeho vtipkování mrhají drahocenným denním světlem. Kvůli tomuhle vstávala jako první? Rozdělna oheň, aby se ostatní po probuzení zahřáli a nasnídali. Postupně ze sněhových záhrabů vylezla družina celá. Bylo jich sedm.

Obyčejně ale šest. To bývalo lepší.

Nováček se na nohy vydrápal jako poslední. Přesto si kecl přímo k ohni, s ničím se nenamáhal a doteď tam s plnou pusou tlachal. Přitom si měl sbalit. Připravit se. Tedy alespoň natolik, nakolik mu to jeho výstroj dovolovala.

Když Juva ukládala kožešiny na saně, po očku ho pozorovala. Měl nové kožené boty, nad kotníky rozevřené, mnohem vhodnější k procházkám v ulicích Náklavu. Včera se celý zmácel a dnes dopadne stejně. Samostříl zarazil do sněhu lučištěm, jako by ho měl v ruce poprvé. Pokud se někdy vůbec dostane ke střelbě, v drážce pro šipku bude vězet sníh. Šipky mu trčely z toulce na boku a při

každém pohybu řinčely. Tenhle zelenáč se přiblíží leda tak k vlkovi hluchému jako poleno.

Juva se rozhlédla po ostatních a zjistila, že Broddmar vyškrobává lžící zbytek kysané kaše z misky a přitom ji pozoruje. Obrátila se k němu zády a upevnila si postroj. Byl na ni příliš robustní, ostatně ho zdědila po otci, ale kůže se nošením poddala a už dávno ji přestal dřít. Udělala taky pár šikovných úprav. Přidala popruh přes hrudník, aby odlehčil váhu kuše na zádech. Na opasek si teď zahákla větší brašnu a pochvu se stahovacím nožem. Utáhla sponu, která přidržovala šipky těsně u stehna. Spočívaly jí tam vyrovnané v řadě, ocelové špičky potřené hnědým jedem byly bezpečně schované. Šipky musely být snadno dostupné, ale usazené tak spolehlivě, aby se při pádu neuvolnily. Doufala, že nováček otrávené šipky nepoužívá, protože v tom případě by to měl při prvním zakopnutí spočítané.

Ve sněhu za sebou zaslechla Broddmarovy kroky.

„Ty, Juvo...“

„Ne. Se mnou nepůjde.“

Broddmar neodpověděl hned. Na rozdíl od nováčka měl ve zvyku se před odpovědí zamyslet. Byl nicméně dost starý na to, aby byl Juviným dědečkem, takže jeho působivá mlčenlivost nejspíš souvisela s věkem. Proto taky rozhodoval. A tentokrát rozhodl, že s sebou vezmou floutka, který v lepším případě celý lov zmaří a v horším ohrozí životy celé družiny.

„Dobře,“ pronesl Broddmar nakonec. „Až se rozdělíme, půjde se mnou.“

Juva utáhla šňůru na spací kožešinu, takže vypadala přiškrceně, jako chlupaté přesýpací hodiny.

Broddmar si odkašlal. „Nemyslím, že by se ty kožešiny chystaly někam utéct...“

Otočila se a pohodila hlavou směrem k nováčkovi, který zrovna před ostatními vychvaloval svůj samostříl. „Sám jsi vždycky říkal,

že družina není silnější než její nejslabší článek! Podívej se na něj! V životě na lovu nebyl, takové dítě!“

Propadlé tváře se Broddmarovi ještě víc prohloubily, jak potlačoval úsměv. „Tobě je devatenáct, on je aspoň o deset let starší.“

Přimhouřila oči a Broddmar si pospíšil s dodatkem: „Poslyš... Chodí s kamarádkou Plesnivcovy sestry, nedokázal ho odmítnout. Jen pro jednou, Jufo.“

Posledními slovy ztlumil její vztek. Věděl, že udělal chybu. Povzbudivě se usmál, uprostřed chrupu mu zela široká díra po předních zubech, které mu její otec kdysi vyrazil. V horní čelisti mu zbyly jen stoličky, takže v rozrušení vyslovoval její jméno *Jufa*. Bylo to odzbrojující a on toho náležitě využíval.

„Určitě to zvorá,“ zamumlala.

Broddmar ji huňatým vlněným palčákem poplácal po rameni a obrátil se k odchodu. Chytila ho za rukáv.

„V tom případě mi dlužíš laskavost, Broddmare. Až se příště oblékneš do rudé, chci jít s tebou.“

Broddmar pohlédl na ostatní, ale přes nováčkovu nekonečné žvanění je nikdo neslyšel.

„Ne, Juvo, to nejde. Vykašli se na to. Lagalune by mě stáhla z kůže, kdybych ti ustoupil, a já nejsem takový hlupák, abych si to s tvou matkou rozházel.“

Jako by se starala.

Juva ho nechala jít. Broddmar její dorážení snášel jen po určitou mez. I přesto, že s sebou vzal nováčka, na něj spoléhala. A pokud Broddmar nováčkovi věří, měla by taky. V břiše jí však hlodal neklid. Nešlo jen o to, že ten trouba nemá žádné zkušenosti, ani ona je před pár lety neměla. Příčin bylo víc, nervozita, napětí. Mladík si hodil kuši na záda, jako by nebyla důležitá, jako by se vůbec nevypravil na lov kvůli kožešině a vlčím tesákům.

Kéž by se ve druhých nikdy nenaučila číst. Už se to nedalo zapomenout. Chtě nechtě na mnohé usuzovala z pohybů. Ze zvolen-

ných slov. Připadala si jako zloděj, který kradе ostatním šanci ukázat, co jsou zač. Už teď toho o nováčkovi věděla víc než on sám. Doufala každopádně, že se v něm plete.

Zbytek skupiny už byl na nohou. Hanuk kopal na oheň sněh a plameny se sykotem pohasínaly. Lok si v podřepu připínal sněžnice. Rezavé vlasy mu přitom sahaly až na zem. Kývl k botám nováčka, který se ještě nezvedl.

„Nebojíš se, že ti omrznou nohy?“

Juvě se ulevilo, že to konečně někdo vyslovil. Lok měl prořízlou pusku, ale myslel to dobře, sám byl citlivka. Fňukal pro nic za nic, netrvalo ani půl dne a už se mu stýskalo po dětech. Přesto i on měl navzdory čtyřem hladovým krkům doma lepší boty.

Nováček si přitáhl nohy a sklopil zrak. „Kvůli těmhle? Svinsky drahý, to ti povím. Jsou od Kastora ze Strihačské, nejlepšího ševce v Náklavu! Má pořadník, ale já...“

„O tom nepochybuju,“ přerušil ho Lok. „Kdyby bylo třeba, máme jedny boty a palčáky navíc.“

„No, já je potřebovat nebudu, abych tak řekl, mám to nejlepší, co se dá za peníze koupit.“ Nováček štouchl Loka do ramene, jako na znamení společného tajemství. „Navíc mám na své straně osud. Ani ne před třemi dny jsem byl u jedné krvezpytkyně, i ta si vede pořadník.“

Juva zadržela dech.

To nám ještě scházelo...

„A ona ti řekla, že nemůžeš zmrznout?“ zajímal se Lok.

„Tak nějak. Řekla, že jsem v rozpuku života.“

Juva obrátila oči v sloup. Vážně může být někdo tak naivní? Z věštby číselna mnohoznačnost, podobnou slyšela už tisíckrát. Krvezpytkyně mu prozradila akorát to, že je mladý, předpoklad, že má ještě spoustu let před sebou, si z toho vyvodil sám.

Hanuk vybuchl v řezavý smích. „To nezní zrovna jako záruka dlouhověkosti.“

Nováček vyskočil na nohy, zjevně otřesený tím, že někdo zpochybňuje věštbu, které věří. Zmateně se pustil do vyprávění báčchorky, jak krvezpytkyně získaly své schopnosti od samotného dábla ve vlčí kůži. Jako by všichni ze Slokny nesáli pohádku o sestrách a vlkovi rovnou s mateřským mlékem.

„Jsou to žvásty,“ odtušil Plesnivec. „Vid', Juvo?“

Juva zaťala zuby. Broddmar partáka štouchl loktem do boku, až Plesnivec poskočil. Plesnivec se na dívku provinile zadíval, podobné prořeknutí pro něj bylo bohužel typické. Byl natvrdlý jako balvan, kterému se i docela podobal.

Nováčkovi to neušlo a s hladovým třpytem v očích přistoupil k Juvě. „Proč se ptá tebe? Ty snad nějaké krvezpytkyně znáš?“

Juva mu ukázala na boty. „Mohl by sis aspoň ovázat něco kolem, ať se ti do nich nedostane sněh. Neotočíme to jen proto, že tě budou zábnout prsty.“

„Tak co? Jsi s krvezpytkyněmi příbuzná?“ Chlápek se zjevně nechtěl své otázky vzdát.

„Když řeknu, že jo, tak si ty boty ovážeš?“

Obrátila se k němu zády, ale on si pospíšil před ni a opřel se o saně loktem. „Odpověz! Jsi až moc pěkná na takovou netýkavku.“

Trhla saněmi a loket nováčkovi sklouzl. „Kdyby ti nějaká krvezpytkyně přikázala, abys skočil z Kvílivého mostu, poslechl bys?“

Chlápek zmlkl a Juva si uvědomila, že o tom skutečně uvažuje. Už měla dohadování plné zuby, a tak kvapem zamířila k lesu. Ostatní ji spěšně následovali.

„Co je to za holku?“ vyhrkl nováček kus za ní.

„Juva,“ odpověděl Broddmar.

„Ale co je zač? Juva jak dál?“

„Lovkyně. Juva Lovkyně.“

„Tak se přece žádná rodina krvezpytců nejmenuje, ne?“ Nováček málem nedopověděl, zabořil se do sněhu a hekl.

Juva nečekala a pokračovala mezi zuhelnatělé stromy, které daly Svartně jméno. Proti bílému sněhu vypadaly jako inkoustové řeky a snadno se mezi nimi dalo zabloudit. Nebyly tu žádné barvy, žádný život, nic tu nerostlo. Obrovské černé smrky roztahovaly větve Juvě nad hlavou, černé bylo dokonce i jehličí. Některé tvrdé jako kámen, jiné jemné jako prach.

Boží trest, povídalo se na venkově. Jako obvykle o všem, co se stalo v Náklovu. Hříšní měšťané, hříšné peníze. Svým způsobem měli venkované pravdu. V hlavním městě mince už dávno bohy nahradily.

Juva hledala ve sněhu stopy. Temné období pomalu ustupovalo, ale světla bylo stále poskrovnu. Téměř každá viditelná stopa na štěstí patřila vlkovi. Do mrtvých lesů Slokny chudých na potravu zabloudilo jen málo zvířat. Vlci představovali výjimku. Dokázali překonávat velké vzdálenosti a nejužší část mrtvého lesa snadno přeběhli za jediný den.

Zastavila se. A zaposlouchala. Nepochybně předtím něco pocítila, ale teď slyšela jen vrzání sněžnic a ližin saní, které táhl Broddmar.

Pak se to ozvalo znovu. Neklid v hrudi, jako by jí někdo dýchl na srdce.

„Co to dělá?“ zajímal se nováček.

Okřikli ho, aby byl zticha.

Juva se vydala vpřed. Pomaleji a pátravěji. Stopy se objevily přímo před ní. Mladý vlk. Sám. Zvedla ruku a dala ostatním za sebou znamení.

„Cože? Co tím chce říct?“

„Toulavý vlk.“

„Jak může vě–“

„Má pro ně šestý smysl, drž už klapačku.“

Ještě slovo a já ho v tom sněhu uškrtím.

Juva si odepjala sněžnice a odložila je na saně. Muži ji napodobili a přichystali se. Sundala si ze zad kuši, zapřela nohu o lučiště

a přitahovala tětivu k sobě, dokud nezapadla na místo. Potom se pustila po stopách ke srázu a ostatním dala znamení, aby se rozdělili.

Mezi stromy před ní se nacházela prohlubeň. Sníh na svahu se vršil ve velkých závějích, připomínal zvlněné bílé moře. Kradla se na jih, jistá si tím, že má za sebou Loka a Nolana. Broddmar se zbylými lovci zamířil na sever.

Svezla se na všechny čtyři a doplazila se k okraji srázu. Vlk se v prohlubni zastavil u paty zasněžené skály, jako by věděl, že na šedém pozadí bude obtížnější ho rozeznat. Špicoval uši a žlutýma očima pátral mezi stromy na Broddmarově straně svahu. Juva se plazila dál. Jediná šance byla vlka obklíčit.

Ticho přerušilo cvaknutí. Někdo natáhl kuši.

Sakra! Nováček!

Vlk se rozběhl opačným směrem.

„Plesnivče!“ zakřičela Juva a pustila se po zádech ze svahu.

Plesnivec s dlouhým lukem byl jediný, kdo mohl vlka z téhle vzdálenosti zasáhnout. Šíp ani nezahlédla, dokud se do vlka nezabodl a nesrazil ho na bok. Nohy však zvířeti stále kmitaly, odmítaly to vzdát.

Nováček zajásal a rozběhl se dolů. Klopýtl, sklouzl se kousek po sněhu, vyškřábal se zpět na nohy a zamířil ke kořisti.

„Počkej!“ Juva bezděky napráhla ruku, přestože byla příliš daleko na to, aby ho mohla zastavit.

Ale nováček zaslepený krveraušem neviděl ani neslyšel. Klekl si k umírajícímu zvířeti. Juvu zaplavilo zoufalství.

„Kousne tě!“

Nováček ji neposlouchal. Pokud Juva na vlka vystřelí, riskuje, že místo zvířete trefí toho nekňubu.

Odhodila kuši a rozběhla se. O každý krok sváděla se sněhem boj. Nováček uchopil šíp trčící vlkovi z kožichu.

Juva v běhu vykřikla: „Uhni!“

Vlk mrslk horní polovinou těla. Chňapl a zaryl zuby nováčkovi do lýtky, až to křuplo. Mladík se svalil do sněhu. Křičel a kopal. Juva ho popadla za kapuci a táhla z vlkova dosahu. Raněný šermoval rukama a tiskl se jí k noze. Ztratila rovnováhu. Spadla na záda, do závěje, a náhle se před ní zjevila zpěněná vlčí tlama. Stoupající pára a tesáky. Špičatá bílá ostří.

Zírala na ně. Vybavila si je. Celý život se na ně snažila zapomenout.

Vlk zavrčel, ten prastarý zvuk ji ochromil. Věděla, že musí jednat, ale nedokázala se ani pohnout. Je to její vina. Dopustila, aby se to stalo. Myšlenkami jí proudila její vlastní slova.

Určitě to žvorá.

Kousne tě.

Čelisti se blížily. Juva zaslechla výkřiky a najednou se jí do paží vrátil cit. Z pozdru na stehně vyškubla šipku a oběma rukama ji vlkovi vrazila do břicha. Na okamžik se všechno zastavilo. Vlk se zachvěl. Šedé palčáky pohlcovaly krev a barvily se doruda.

Prosáknou!

Juva pohodila hlavou. Kapky jí pršely na tvář a ona si horečně otírala obličej paží, aby se jí krev nedostala do úst. Ruce jí pohybem zeslábly a vlčí tělo se na ni zhroutilo. Těžké a horké. Cítila na krku vlhký čenich a přerývané nádechy. Srdce zvířete bilo spolu s jejím vlastním, v boji o život. Postupně zpomalovalo, až nakonec bušilo jen to její.

Zaslechla saně. Sanice prorazily sních závratnou rychlostí. Objevila se Plesnivcova mohutná tvář, oči měl navrch hlavy. Odhodil vlčí tělo a těmi svými tlapami ji vytáhl na nohy. Do očí jí vhrkly slzy. Pak se dostavil strach, příliš pozdě, teď když bylo po všem. Zalapala po dechu. Zdálo se jí, že vzlyká, ale uvědomila si, že to není ona, nýbrž nováček.

Broddmar se mu pokusil vyhrnout zakrvácenou nohavici, ale chlápek spustil jekot a odtáhl se. Ve sněhu po sobě zanechával krvavou stopu v šířce celého chodidla.

„Musíme se vrátit,“ řekl Broddmar.

Juva upřela na nováčka pohled. Když ho vlk kousl, ozvalo se křupnutí, a on teď nechce, aby se mu na nohu někdo podíval? Vtom pochopila, proč nemá pořádné boty.

Zatracený pitomec! Ať sbíjje!

Vrhla se vpřed a nohama mu obemkla stehno. Pevně ho držela, nevšímala si jeho protestů a vyhnula mu nohavici. Punčochu měl roztrženou, zela v ní oblá rána a silně krvácela. Uvnitř se něco třpytilo. Byl to střepek z lahvičky připevněné řemínkem nad kotníkem, schované v širokých botách.

V Juvě se vzdmul vztek. Trhla za řemínek a podržela ho nováčkovi před nosem. Popadla ho za bradu a přiměla ho, aby se podíval. Na obranu zdvihl ruce. „To je přilepšení do kafe! Režná pálenka. Sundejte ji ze mě, ta čubka nemá všech pět pohromadě!“

Juva řemínek odhodila a stoupla si mladíkovi na hrudník. „Co si u Gauly myslíš? Že budeš žít věčně, nebo co? Když toho vypiješ dost? Nebo ti jde jenom o rauš, jak moc velkéj pitomec vlastně jsi?“

Broddmar ji odtáhl. „Mělas pravdu, Juvo, ale kašli na to už.“

Třásla se strachem a zuřivostí. „To ani omylem! Vykašleme se na něj! Mohl nás zabít! Ten hajzl kšeftuje s krví!“

Chvíli se bála, že ostatní uvěří jemu a neprokouknou ho. Ne-prohlédnou jeho neklid a hranou přátelskost. Jak si přitáhl nohy k tělu, když se ho vyptávali na boty, jako by je chtěl mimoděk skrýt. Obyčejní lidé měli štěstí, vyrůstali v rodinách, kde je neučili si něčeho takového všimát.

Lahvička ale neponechávala prostor pro pochyby. Lovci se kolem nováčka seskupili. Zdvořilému a diplomatickému Nolanovi se ve tváři objevil nezvyklý pohrdavý úšklebek. Hanuk, paprsek slunce z ledových plání v Aure, postrádal své obvyklé dolíčky ve tvářích. Zrzavý Lok měl slzy na krajíčku, jak jinak. Nejhuř to ale snášel Plesnivec. Mohutný naivní Plesnivec. Spodní čelist měl vysunutou víc než jindy a svěšenou hlavu mu zakrývala kapuce

pláště prožraného moly, jímž si vysloužil svou přezdívkou. Zíral na nováčka ještě zklamaněji než ostatní, protože to on ho vzal na lov s sebou.

Broddmar si k nováčkovi dřepł. Mladík se potil navzdory tomu, že ležel ve sněhu.

„Tímhle svinstvem jsi nás mohl připravit o povolenku. My v ničem takovém nejedeme. Krev patří kamenům, jenom jim. Odneseš si odsud akorát roztržené lýtko, slyšíš? Máš štěstí, že byla ta lahvička prázdná, jinak bych tě předal Kruhové gardě.“

Nováček polkl.

Juvě se nedařilo uklidnit. Hrud' jí svíral strach, cítila nejistotu.
Trnlob. Potřebuju trnlob.

Nahmatala brašnu na opasku, ale zaváhala. Nechtěla, aby ostatní viděli, jak bojuje s panikou. Přistoupil k ní Hanuk, sundal si kapuci. Černé vlasy se mu lepily k oběma tvářím a připomínaly tak křídla mrtvé vrány. Nesl jí kuši.

„Připletla se pod sanice,“ vysvětlil a zahákl jí zbraň do popruhů na zádech. Hanuk vždy družině zlepšoval náladu a povzbudivé bylo už jen to, že se mu teď do tváří vrátily usměvavé dolíčky. „Vyzázlas těsně, Juvo! Ale všichni přežili a díky tvé pohotovosti máme vlka, kterého je třeba vykrvit. Vezmi si jiné rukavice.“

Díky tomu jednoduchému příkazu se vzpamatovala, což byl nepochybně záměr. Zakrvácené rukavice si stáhla a odhodila je. Ty už si nikdy nenavlékne. Omyla si ruce sněhem. Prsty zavrtala hluboko pro případ, že se jí krev zažrala pod nehty. Měla je sice okousané, ale kdoví... Našla na saních náhradní palčáky a s vděčností za pocit tepla si je nasadila. Vzala s sebou i lano, a zatímco ostatní diskutovali o tom, jak nováčka dostat na saně, svazovala vlkovi zadní nohy.

Tělo se jí při práci uklidnilo. Broddmar jí přišel na pomoc a společně vyvlekli mršinu po svahu k nejbližšímu stromu. Zabušila do jedné ze zuhelnatělých větví a vyhodnotila ji jako dostatečně

pevnou. Nepůsobila pórovitě jako ty, které se používaly na otop. Ovšem s mrtvotopem jeden nikdy nevěděl, na čem je.

Juva přes větev přehodila provaz a Broddmar vytahoval vlka za svázané nohy, dokud se nehoupal nad zemí. Oba mlčeli. Dělal to už tolikrát, že by jen zbytečně plýtvali slovy.

Broddmar vytáhl z pytle měch na krev a podal ho Juvě. Cítila v rukou jeho váhu. Byl těžší než běžný měch na vodu, protože byl větší a kvůli možnému úniku dvojité, zátku měl zajištěnou ocelovými svorkami a zavíracími sponami. Černou kůži navíc zdobil náklavský městský znak na jedné straně a znak Kruhové gardy na druhé. Voda za tolik námahy nestála.

Juva měch odzátkovala a obrnila se vůči zápachu tlejícího jele. Ohavná směs, jenže bez ní by se krev srazila. Pevně přidržela otvor vlkovi u hrdla. Vytipovala si nejslibnější žíly a pěstí zarazila do mrtvého těla hubici ostrou jako břitva.

Měch s krví se jí pomalu nadouval v rukou. Než zvíře vykrvácelo, naplnili hned tři. Ostatní lovci mezitím vyvlekli raněného po svahu nahoru. Broddmar měchy odnesl a zamkl je v přihrádce na boku saní. Nováček si ani nevšiml, co pod něj naložili, plně ho zaměstnával Plesnivec, který mu z lýtky vytahoval střepy.

Juva doufala, že ho to pořádně bolí. Dost na to, aby se chlápek po zbytek života na lovu ani neukázal. Spustila vlka ze stromu a vytasila stahovací nůž. Přepadla ji tíseň. Smutek nad koncem života a zároveň vědomí, že pro pocit bezpečí je tohle nezbytné.

Strčila ruku do kroužkové rukavice. Mohla se snadno pořezat, protože kůže byla tenká a času nebylo nazbyt. Sevrěla drobnou rukojeť nože a nechala ocel razit si cestu pod kožichem. Potom vlkovi z čelisti vylámala zuby. Praskot už ji netrápil, ne jako poprvé. Otréla je, zabalila do kusu látky a vložila do brašny. Broddmar se vrátil a polil růžovou mršinu olejem. Ona ji pak zapálila.

Plameny ve Svartně nebyly stejné jako ve městě. Tady působily vždy mocnější, představovaly jedinou barvu, kam až oko dohlédlo.

Živě oranžovou na pozadí černého mrtvého lesa. Oheň mršinu pohlcoval, odnášel s sebou vůni a život vzhůru mezi stromy. Nakonec Juvě přestal bušit tep v uších.

Spálila ho. Spálila vlka.

Broddmar kdysi prohlásil, že nikdy nepoznal lovce, který by lovil neochotněji než ona. Domníval se, že důvod tkví ve smrti jejího otce. Ona však měla důvodů tisíce. Otce. Matku. Krvezpyt. Noční můru. Tlukot srdce.

Nezabíjela vlky kvůli penězům, a už vůbec ne pro potěšení z lovu. Zabíjela, protože musela. Kdyby přestala, svět by se zhroutil.

PACHUŤ KRVE

Ze spánku Rugena vytrhla ostrá bolest v čelisti. Zbili ho? Přepadli, když vyspával opilost? Zašmátral po měšci. Stále ho měl, byť notně splasklý.

Neochotně otevřel oči. Na lavici před ním někdo dřímал, muži i ženy. Povalovali se tam propletení jako štěňata z jednoho vrhu. Cizinci, s nimiž se podle neurčité vzpomínky ještě docela nedávno bratříčkoval. Teď se mu z toho pomyšlení zvedal žaludek.

Pokusil se zvednout ruku, ale nepohnula se. Do prdele, snad neochrnul? Znovu pohlédl na chlupatou ruku na bříše a uvědomil si, že nepatří jemu, nýbrž chrápajícímu muži vedle. Zasténal a snažil se vzpamatovat. Jak moc vlastně přebíral?

Vymanil se z mužova objetí. Cizinec se převálil na záda, ale neprobudil se, odhalil přitom u pasu váček. Mohl by obsahovat pěknou sumičku... Ne, na to se Rugen cítil příliš mizerně. Navíc si vzpomínal, že se mu chlápek zamlouval. Neúspěšný pivovarník z Grimse, který mluvil špatně norransky a zamířil sem rovnou z lodi. Nikdo z těch, kdo do Náklavu připluli po moři, peníze zrovna neoplýval.

Další bolestivé píchnutí. Projelo mu od stoliček až k čelu. Co to do vlčí díry je? To bylo naposled, co u toho zároveň pil pálenku... Musí se vyškrábat na nohy. Rozchodit to.

Přiměl se vstát a mnul si záda v kříži. Tenké polštáře jako by na lavici vůbec nebyly. Svíčky na stole se roztavily a vytvořily neforemnou masu s utopenými knoty. Šlo sice o sprostou putyku, ale chtít vyměnit svíčky není snad nijak přehnané.

Vzduch v místnosti byl vydýchaný. Rugen zamžoural k oknu, jenže pak si uvědomil, že se spletl. Putyka se nacházela ve sklepe, okenní příčky a sklo byly na zdi jen namalované. Vzduch najde leda venku.

Vyprostil kabátec zpod spícího Grimseňana, hodil ho na sebe a u dveří se zaposlouchal. Míra hluku zvenčí dosvědčovala, že večer je v plném proudu. Vřískot, přípitky a nezaměnitelný skřípot židlí a stolů, které se opilcům znenadání ocitaly v cestě.

Přetáhl si přes hlavu kapuci, otevřel dveře a se shrbenými zády se vyplížil ven, to vše pro případ, že by tam na něj čekaly nějaké nevyřízené účty. Přivítal ho nakyslý tabákový odér a muži vrávorající jako na palubě lodi. Připadalo mu, že se pohybuje stejně. Co tady dělá? On, který ještě nedávno pracoval pro ty nejbohatší, pil s těmi nejvznešenějšími a spal s manželkami těch nejmocnějších. Jednu z nich si vzal zezadu, ani se neobtěžovali zout, věnovala mu potom svůj povlak na polštář obšitý perlami, aby na ni nezapomněl. Obratem ho prodal.

Při vzpomínce se pousmál a opět ho píchlo v ústech. Samou bolestí se chytil za čelist. Několik chlápků se po něm podívalo. Tady nebylo radno vypadat nemocně, musí ke kamennému kruhu, do civilizovanější části města.

Vystoupal po schodech ven do temného průchodu. Úzkého, dokonce i na náklavské poměry. Znal obchodníky, kteří by se tudy neprotáhli. Průchod ústil do Plachetní, ulice se zvláštní schopností nasávat chlad od moře. Mezi dlažebními kostkami se třpytil led a byla zima, že by psa nevyhnal. Nekonečná zima. A tma. Zatáhl pěsti do rukávu a proklínal kamenné brány. Bez nich by se tu nikdo neusadil ani omylem. Jenže bohové měli nepochybně zvrácený

smysl pro humor, protože v Náklavu žily stovky tisíc lidí. Nepravděpodobné hlavní město. Nejrušnější sídlo na světě, přitom tak daleko na severu, že jednomu zmrzlo péro dřív, než ho stihl smočit.

Otevřel ústa a protáhl si ztuhlé čelisti. Odplivl si a ucítil pachutí krve.

Po těle mu přeběhl mráz. Tohle nebyla žádná běžná kocovina, tedy alespoň žádná, co kdy zažil. Musí zjistit, co se s ním děje, podívat se do zrcadla. V putyce, z níž právě vyšel, nic takového neznali, potřebuje vyslápnout do centra, do tamních salonů. Promnul si čelistí palcem. Měl ji citlivou, ale nebolela ho nepřetržitě. Nejvíce se obával dalšího palčivého bodnutí.

Přešel Kvílivý most, aniž ho smetl poryv větru, a zabočil vlevo do Osvětlené, zaklenuté ulice se svítilnami na mrtvotop. Tohle světlo se mu nikdy nezamlouvalo. Mrtvotop hořel bez plamenů, jen nepříjemně žhnul a vyvolával v něm dojem, že vidí přízraky.

Zastavil se před děleným oknem nějakého obchodu, které se vydouvalo ze zdi. Naklonil se k pokroucenému odrazu svého obličeje. Ušklíbl se na něj kostlivec. Rugen se lekl, ale byla to jen kresba na kartě. V okně jich viselo několik. Karty osudu používaly krvežpytkyně.

S jednou z nich si užíval vloni. Nebo to bylo letos? Prvotřídní kost, co na něm rajtovala jako zběsilá. Půjčil si z její kasičky peníze a od té doby se od ní držel stranou. Popravdě kvůli tomu míval třesavku a občas se v něm ozvalo svědomí. Proto má teď bolesti? Neuškla ho nebo tak něco? Rugen polkl a zíral na kartu smrti. Je to znamení?

Zpropadené žvásty!

Vývěsní štít v železném rámu nad ním zařinčel. Zakýval se v poryvu větru. Mladík si pospíšil na Obchodní náměstí, kde okolní domy strážila ojíněná socha nějakého zesnulého radního. Za barevnými skleněnými okny hořela světla v řadě přístaveb trčících v patře do ulice tak daleko, jak zákon povoloval, a ještě kousek dál.

Od Floriana zaslechl brnkání harfy. Následoval zvuk podloubím, až salony spatřil. Byl to typ podniku s hlídaným vchodem. Smetánka se domnívala, že hlídač má otevírat dveře, zatímco všichni ostatní věděli, že má za úkol prosévat příchozí a rozhodovat, kdo z nich ty dveře vůbec smí použít.

Rugen zaváhal. Před pár lety tu pracoval, ale sám si byl dobře vědom, že dnes není zrovna v nejlepší formě. Uvnitř už ani neznal nikoho, na koho by se odkázal. Čelist mu ovšem pulzovala bolestí, takže se musel podívat, co se kruci děje.

Pročísl si rukou vlasy a tvářil se, že sem patří. Potom si to namířil přímo za nosem, aniž hlídači věnoval jediný pohled. Většina zoufalců se dopouštěla té chyby, že se usmívali a chovali se přátelsky. To si mohli rovnou na krk pověsit ceduli, že uvnitř nikdy nebyli. Skutečnou vstupenku zajišťovala aura arogance.

Dveře se mu otevřely a on pokračoval do vstupní haly. Kontrast k putyce, kde se probudil, v něm vyvolal trpkou pachutí. Stěny sestávaly ze zlatých panelů zdobených malbami fantaskních ryb. Honosné skleněné dveře do salonů byly otevřené. Uvnitř zahlédl klenutý strop. Sklo v akvamarínové barvě zasazené do kovaných rámců, díky němuž celá budova vzbuzovala dojem, že se nachází na dně oceánu. Cenu si ani nedokázal představit.

Hosté patřili k sortě, která nikdy nemusela přemítat, jestli sem patří. Rozvalovali se tu ve vyšívaných vestách a tuhých zimních šatech, s jehlicemi a ozdobami ve vlasech, o nichž by Rugen přísahal, že jsou vyrobené z mrtvých brouků. Šperky se třpytily v záři tisíců hořících svíček a skleničky cinkaly. Sem patřil. Lépe než kdokoli z nich věděl, jak si užívat života. Že se v takovém blahobytu rochní tihle setsakramentsky nudní ubožáci, považoval za naprosté plýtvání.

Chlápek, vedle kterého se probudil, hníl na lodi z Grimse celé týdny. Nikdo z těchhle hostů by na lodi nepřežil pouhé dva dny. Samozřejmě to ani neměli zapotřebí. Bez mrknutí oka platili

za použití kamenných bran v Náklovském kruhu, a cestováním z jednoho konce světa na druhý tak nemrhali čas. Čas boháčů byl posvátný, a možná právě proto přicházeli sem, protože tajně doufali, že ho získají ještě víc?

Rugen ucítil pachutí krve. Vklouzl do koupelny.

Od poslední ji přestavěli. Měděné potrubí vedlo po stropě, po modravých stěnách a přímo dolů do stříbrného umyvadla. Žádná pumpa, ale kohoutky se studenou a teplou vodou. Sakra práce, kdyby tak vlastnil pouhý zlomek všech těchhle peněz...

Na zdi nad umyvadlem viselo zrcadlo. Rugen spatřil sám sebe ve stříbrném rámu a musel si přiznat, že se mu sem podařilo proklouznout jen díky čirému štěstí. Vypadal, jako by několik dní nespál. Hnědé kučery, které považoval za záruku úspěchu u žen, se mu lepily ke zpocenému temeni. Nejspíš za to mohl přechod z mrazivé ulice do vytopených salonů.

Naklonil se k zrcadlu a otevřel ústa, aniž věděl, po čem pátrá. Přejel si zuby jazykem. Chová se jako hlupák. Nic mu není, má jen kocovinu.

Jistotu roztránila nová bolest. Bodání teď pulzovalo a nepolevovalo.

U čertovské Gauly, do nejblubší Drukny!

Uhodil dlaní do zdi, ale bolest se nezmírnila. Odplivl si do umyvadla. Stříbrnou mísu zkropila rudá sprška. Rostlo v něm poznání a rozechvívalo ho. Udělalo se mu nevolno. Naklonil hlavu ke straně a znovu otevřel ústa. Uchopil špičák. Neviklá se trochu? U frndy svaté Jól, viklá! Zachvátila ho panika a připravila ho o dech. Hrdlo se mu stáhlo, takže nemohl vydat ani hlásku.

Proč? Proč se mu tohle stalo? Přehnal to? Ne, nikdy to nepřeháňel, určitě ne tolik, aby...

Proud myšlenek přerušilo vzdálené hluboké dunění. Umrlčí roh. Zvuk mu zaléval hrudník mrazivým chladem. Nemilosrdně. Ničivě. Vysílal děsivé varování o tom, jak moc jsou jeho potíže skutečné.

Rugen se opřel čelem o zrcadlo. Civěl na klouby na okraji umyvadla, které mu zbělely. Jen se mu to zdá. Je to noční můra, ještě pořád spí v té sklepní putyce. Tohle se neděje. Uhodil pěstí do zrcadla a to prasklo.

Harfa sem zvenku doléhala zkresleně, jako brnkavý přelud. Vedle umyvadla stálo otevřené perleťové vejce s třemi flakonky. Parfém... Něco tak naprosto absurdního! Největší zbytečnost, jakou si teď uměl představit.

Místnost se s ním houpala. Aby udržel rovnováhu, opřel se o rozbité zrcadlo i rukama. Vyloupł z něj střep, dlouhý a ostrý jako nůž. Přitlačil si hranu k zápěstí. Zaváhal. Roztrásl se.

Řízní! Do toho!

Věděl, že to nedokáže. Zítra může všechno vypadat jinak. Třeba dostal špatné zboží a něco si namlouvá. Třeba jde jen o nepovedený rauš. Upustil střep. Ten zazvonil o umyvadlo a stáhl s sebou na dno i krvavý plivanec.

Rugen potřeboval pomoc.

Na nové přátele se však s něčím takovým obrátit nemohl a těch starých mu mnoho nezbyvalo. Jejich seznam byl příliš krátký. Uslyšel vlastní smích. Dech zrcadlo orosil a Rugenovi se ulevilo, že už v něm nevidí svou roztříštěnou tvář.

Jediné použitelné jméno na seznamu ho děsilo snad ještě víc než samotné potíže, tak co si krucinál počne?

Vzpamatuj se! Každého někdy rozbolí zuby.

Zhluboka se nadechl. Počká a bude doufat, že je to něco jiného, to udělá. Kvůli bolesti zubů nemá smysl šilet, existují závažnější hrozby. Z Kostyně sem dolehlo troubení Umrličího rohu jako znamení souhlasu.

NÁKLAV

Když konečně dosáhli pobřeží, kde se z moře zvedal Náklav, Juva by se nejraději schoulila do klubíčka a ve sněhu usnula. I v tuhle denní dobu se v modravé tmě mihotala světla. Stovky tisíc světél, vměstnaných na rozlehlém ostrově. Vlastně na dvou ostrovech, ale ten menší přiléhá k většímu tak těsně, jako by kdysi bývaly spojené. Přelidnění se ovšem týkalo obou. Náklav byl tak hustě osídlený, že skoro nešlo rozeznat, kde končí obydlí a začínají skály. Místní před přespolními vtipkovali o tom, že se domy při okraji co chvíli zřítí dolů.

Putovali neúnavně polovinu noci, aby sem nováčka dopravili, než se mu do rány dostane nějaké svinstvo. Vypil čtvrt soudku režné a chrápal na saních, které mezi sebou táhli Broddmar a Plesnivec. Srolovanou vlčí kožešinu si Juva přivázala k vaku, protože si nováček stěžoval na zápach.

Ohledně toho měla pochopení. Kdykoli zafoukal vítr, z kožešiny zavál pach krve a divokého zvířete a jí připadalo, že je ještě pořád uvězněná pod chlupatým vlčím tělem. Srdce se jí rozechvělo. Už dva týdny se obešla bez trnlohu, ale tenhle lov byl příliš náročný. Probudil strach, který v ní odjakživa dřímá.

Proto když kráčeli přes Naar, upnula myšlenky k plamenům. Vesnice končila u mostu vedoucího do Náklavu. Než došli k mostní bráně, udělali si přestávku, Lok tu totiž bydlel. I Hanuk, ale ten

měl za úkol postarat se o saně, a tak musel s družinou pokračovat, dokud nováčka nevyloží.

Naarská brána připomínala spíš pevnostní věž, černou a mohutnou, návětrnou stranu pokrýval sníh. Broddmar se prokázal strážci brány loveckým oprávněním. Muž zmizel uvnitř a vrátil se s nadřízeným, skrz naskrz nevrlym zástupcem Kruhové gardy, který si protíral oči a celkově vypadal, že ho právě probudili. Jako obvykle za sebou táhl vozík.

Broddmar odemkl přihrádku na saních a přeložil na něj tři černé měchy s krví. Mrzutý gardista podepsal papír a přitom si přezíravě prohlížel celou družinu. Juva byla vyčerpaná a nejraději by mu řekla, ať si ten svůj výraz, že má všechno pod kontrolou, strčí někam. Jasně že zamkne krev do bedny a poručí ji bez průtahů převést k Náklavskému kruhu, ale stejně se jí část cestou ztratí a někoho to bude stát život.

Držela nicméně jazyk za zuby. Dráždit černooděnce s kruhovým odznakem na hrudi byla pěkná hloupost, navíc papír, který muž držel v ruce, jim zajišťoval výplatu.

Broddmar si ho vzal a strčil do kapsy. „Máme tu nováčka, co měl nehodu,“ podotkl a kývl k saním. „Utržil kousanec do lýtky.“

Velitel stráže na Broddmara zíral. „Kdo ho kousl?“

„Člověk ne, jenom vlk. Nehoda na lovu.“

Muž obrátil oči v sloup. „Dobře. Vyložte ho tady, pošleme ho vozem do špitálu v Šepotech.“

Vyštěkl příkaz na ostatní strážné a pohrozil Broddmarovi, že jim cestu vozem příště strhne z odměny, načež se i s krví odebral do věže. Juva si ze saní vzala samostříl a probudila nováčka. Strážci brány si pro něj přišli a on je omámeně pozoroval. Juva odolala pokušení mu zalhat, že ho udali za krádež krve.

Ten pitomec jim zkazil celou sezonu, jako by už tak nebyla dost krátká, když pominulo příliš temné zimní období a přiblížila se jarní rovnodennost. Broddmar musel do služby v Kruhové

gardě a Lok čekal páté dítě. Stihnou vůbec ještě nějakou další výpravu?

S drobným obnosem, co měla k dispozici, by si nejspíš vystačila, ale novou kuši si za něj nekoupí.

Saně převzal Hanuk, pokývl jim na dobrou noc a vydal se zpátky do vesnice.

„Dál pokračujete jenom vy čtyři?“ otázal se strážný. „Tak otevřete klapáčky.“

Zase se to stalo...

Plesnivec bez ptaní otevřel ústa. Nebylo to poprvé, co museli vycenit zuby. Juva držela pusu otevřenou a strážný se jí díval dovnitř. Byl na rozpacích, a tak neodvedl nijak zvlášť důkladnou práci. Pravděpodobně proto, že tudy chodili tak často, že je skoro považovali za staré známé. Zamžourala k Broddmarovi, který tiše mluvil s druhým strážným. Špicovala uši, ale nic z jejich hovoru nezachytila.

Nolan strážného oslnil úsměvem a dočkal se bleskové prohlídky. Pokaždé snadno proklouzl díky své spořádanosti. Působil upraveně a zdvořile, přitom vykládal ty nejobhroublejší vtipy a kladl ty nejnepříjemnější otázky.

Když konečně dostali povolení přejít most, pohyb představoval utrpení. Juvě se z další chůze roztřáslы nohy. Do masivních mostních pilířů naráželo moře, ale pokud odolají pilíře, tak ona taky. Most se jmenoval Šestka a nejpitomější otázka, jakou mohl přichodzí z daleka položit, zněla, co se stalo s předchozími pěti. Vtip byl tak ohraný, že dotyčnému hrozilo zamítnutí vstupu.

Ledový vítr vanoucí z fjordu štípal do tváří, ale ustal, jakmile prošli městskou bránou a našli útočiště v nekonečné mase budov tvořících Náklav. Juva se zeptala strážného u brány, jestli nemá k dispozici poslíčka, a on přiznal, že se slitoval nad dvěma dětmi a nechal je ve věži. Zabušil na dveře a vzápětí vyšel rozespalý chlapec, který byl Juvě povědomý.

„Přejete si poslíčka, paní?“

„Můžeš zaběhnout k Ester Snovačce v Mincovní sedm? Už jsi tam byl. Pověz jí, že se Juva vrátila o dva dny dřív. Vyskytly se problémy, má jen jedno zvíře.“

„Ano, paní! Ester v Mincovní sedm. Juva se dostala do problémů o dva dny dřív, je zpátky jen s jedním zvířetem.“

Byla příliš unavená na to, aby ho opravila. „Ester ti zaplatí,“ dodala jen.

Chlapec vystřelil pryč dřív, než si uvědomila, že ho měla požádat, aby počkal na ranní zvonění.

Plesnivec se rozloučil a zabočil vpravo do Bučic, zatímco Nolan vyrazil do kopce směrem k Muunině ulici. Juva a Broddmar se společně vydali Bludnou. Cestou nemluvili a Juva z Broddmarova pomlaskávání usoudila, že přemýšlí, ale na její dotazy by stejně neodpověděl. Ani ohledně prohlídky úst, ani toho, co se přihodilo.

Šli mlčky, míjeli tlumené lucerny v Mlžném průchodu, až se ocitli před Kožešinovou síní. Juva byla zvyklá, že ji vítá rámus z pivnice, teď tam nicméně panovalo ticho. Když byla malá, patřila celá síň jen lovcům. Ohromná kamenná budova na hraně útesů, v níž vydělávali kůže a prodávali zboží. Lovců na rozdíl od obyvatel města ubylo, a tak se půlka domu proměnila v hostinec. Z piva plynuly větší zisky než z kožešin. Zavedené jméno Kožešinová síň však hostinci zůstalo.

Broddmar jí úsečně popřál dobrou noc a zmizel v sousedním stavení. Juva si odemkla zadní vchod. Společenská místnost zela prázdnotou, ale díky krbu ve stěně mezi ní a kuchyní tu bylo teplo. Za krbovou mřížkou doutnaly uhlíky. Chabé světlo sotva dosahovalo k lebkám s parožími zdobícím dřevěné zábradlí na ochozu.

Juva zoufale toužila po spánku, jenže nejdřív musela nasolit vlčí kožešinu, aby se nezkazila. S těžkýma nohama se vydala do solírny. Oškrabala kožešinu dohladka, nasolila ji a nadvakrát přeložila

do solné kádě. Tu pak zasunula do prázdné police na zdi. Vlčí tesáky v brašně by měla naložit do lihu, ovšem to mohlo počkat do zítřka.

Po schodech se dověkla na ochoz a odemkla dveře svého pokoje. Vlastně to byl spíš tunel. Nadchod přes uličku do vedlejší budovy, už dávno zaslepený. Na jeho konci bylo tak akorát místo pro lůžko. O obzvlášť chladných nocích nechávala dveře do společenské místnosti kvůli teplu pootevřené, ale pokoj ji moc nestál a cokoli předčilo bydlení doma.

Sundala si vak a samostříl. Kabátec upustila na podlahu. Zula si boty. Na oteklých chodidlech vězely jako přibité. Byla vyčerpaná. I uvařit si trnlohový čaj jí připadalo coby nadlidský úkol. Svalila se na postel a okamžitě zabrala.

ZLÉ ZNAMENÍ

Juva si rozložila věci na zjizvený dřevěný stůl před krbem ve společenské místnosti. Všechno pečlivě vyrovnala do řad, aby zjistila, co je potřeba udělat. Kuši poškodily sanice, a tak vyžadovala zvláštní péči. Kroužková rukavice začínala u palce rezivět. Kožené pouzdro placatky po tátovi potřebovalo promazat. Otcovo jméno vyražené na kůži skoro nešlo pod špínou a mastnými skvrnami přechýst.

Drobnosti, kterými zaměstná myšlenky ani ne na hodinu.

Vyprázdnila vak, aby ho vyčistila taky. Co dál? Vyměnila svíčky v lustru, což bylo poněkud nadnesené označení pro spleť paroží pod stropními trámy. Zbylý vosk uschovala, aby mohl hostinec odlít nové svíčky. Vlčí tesáky naložila do lihu. Zakrvácené oblečení drhla tak dlouho, dokud jí neznečitlivěly prsty. Všechno vymáchala a pověšila. K očistě už zbývala jen ona sama, ale to počká.

Tělo měla ztuhlé, lovecká výprava skončila nezdarem, nováček ji otravoval otázkami o krvežpytu a ona se ocitla na zádech pod vrčící šelmou, přesto se dnes dopoledne obešla bez trnlohu. Měla by si připadat jako vítězka, cítila však jen neklid. Jako by tím vším, na co neznala odpověď, její srdce ještě víc ztuhlo.

Posadila se ke stolu. Ustrkla čaj a hledala útěchu v tom, co se neměnilo. Sedí ve stejném domě, nejspíš i na stejné židli jako kdysi její otec. Pod stejnou klenutou dřevěnou střešou, mezi týmiž kamennými zdmi. Zábradlí v patře lemovala stejná paroží a ve světle

z krbu vrhala roztřesené stíny. I jemu stíny určitě připomínaly drápy. Solil kožešiny ve stejných promáčkých kádích a vařil polévku v týchž měděných hrncích. Také jejich společníci byli stejní, přinejmenším Broddmar a Plesnivec.

Ticho přerušilo zavržení dveří.

„Juvo? Kde je moje děvenka?“ Ze zádveří zapištěl Esterin hlas.

Na chvíli se Juva lekla, že Ester přináší špatné zprávy, ale pak si uvědomila, že přišla kvůli chlapci, kterého za ní poslala. Přesto... Když ji Ester nazvala děvenkou, znamenalo to potíže.

Stařena nakráčela dovnitř, jako by jí síň patřila, což vlastně nijak nevadilo, protože to byla pravda. Zastavila se ve dveřích do kuchyně. Potřásla hlavou nad pohledem, který se jí naskytl, pravděpodobně na krvavou vodu po praní a lovecké boty sušící se na peci.

„Mužští! Žijou jako ta zvířata, co loví,“ podotkla trpce.

Juva se nenamáhalo vysvětlovat, že většina věcí patří jí, aby pak Ester náhodou nenapadlo pronajmout lůžko někomu jinému. Na náklavské poměry za něj požadovala směšně nízkou částku a Juva neměla kam jít jinam.

„Takže...“ Ester se opřela o hůl a těžce klesla do křesla vedle Juvy.
„Jaké problémy? Jsi celá?“

„No... Jenom jsme se museli vrátit. Nic vážného.“

Šedooká Ester ji počastovala ostrým pohledem a nadzdvihla obočí. „Hm, to vidím. Máš ve vlasech krev.“

Juva si sáhla na dlouhé světlé chomáče, opravdu byly slepené krví. „Nestihla jsem se umýt...“

Nestihla se ani pořádně obléct. Měla na sobě jen punčochy a širokánský svetr, protože se beztak chystala vlézt do koupací kádě. Skrčila si nohy pod sebe a stáhla si rukáv, aby mohla uchopit horký hrnek.

Ester se opřela. Byla trochu starší než Broddmar, nejspíš kolem sedmdesátky, Juva se jí na věk nikdy nezeptala, stařena se však oblékala a chovala, jako by měla celý život před sebou. Nebo

spíš, jako by jí nic nemohlo ublížit. Juva by dala cokoli, aby se cítila stejně.

Kolem hlavy si Ester ovinula bílý šál, jak měly ženy z Ruvu ve zvyku. Nad čelem byl přichycený zlatou jehlicí. Kabát z tulení kožešiny se jí ve světle krbu třpytil. Vrásčitými prsty zdobenými prsteny bubnovala do vršku zažloutlé kostěné hole. Hlavice byla vyřezaná do tvaru pěsti. Povídalo se, že hůl patřivala jejímu muži a že ho s ní zamlada utloukla. Ani na to se jí Juva nikdy nezeptala.

Ester našpulila hnědě nalíčené rty, jako by ji něco pobavilo. „Takže žádné vážné problémy, přitom dostatečně velké na to, abyste se museli vrátit?“

„Jo, vzali jsme s sebou nováčka. Utržil kousanec. Příště už s námi nepůjde, abych tak řekla.“

„Kousanec?! Jak se mu to u Gauly povedlo, snad se nepokoušel si toho vlka osedlat?“

Juvě zaskočil čaj. Škytala smíchy a přitom hledala slova, která by neodhalila, že vyrazili s krvomanem, a riskovali tak ztrátu loveckého oprávnění. Ať se to Ester raději dozví od Broddmara.

„Nevím,“ odpověděla. „Tak daleko se nedostal. Stihnul se ke zvířeti připlést, když ještě dýchalo. Nedáš si šálek čaje?“

Ester ji provrtávala pohledem. Rozhodně nebyla z těch, co by se dali snadno obelstít, ale dál už nevyzvídala a to bylo další neklamné znamení, že má něco na srdci. Stejně jako když ji předtím nazvala děvenkou.

„Čaj? Jól mě chraň od zlého, to zní odporně zdravě. Víno nemáte?“

Juva pokývla ke dveřím, které dělily loveckou síň od hostince. „Ne. Když máme co slavit, zajdeme si vedle.“

„Ach jo,“ zamumlala Ester zklamaně. „Opatřím vám něco do zásoby. To by ještě tak scházelo, abych nechala lovce na suchu!“

Juva odložila hrnek a zvedla ze stolu samostříl. Koleny sevřela pažbu a pustila se do voskování tětiny. „U Naarské brány nám kontrolovali zuby. Troubil snad Umlří roh?“

Ester ťukla holí do podlahy a vykulila oči. Podobala se poněkud vypasenému ptákovi. „Ano, Jól s námi a zlý pryč, ve Výkrvně naši muže s ohryzanou pŭlkou tváře. Ohryzanou! No co ty na to? Nic horšího jsem v životě neslyšela.“

„Ten vloni měl vykousnuté hrdlo.“

„Jo, ale...“

„A pak ta žena, co měla břicho...“

„Jistě, jenže podle mě se to zhoršuje!“

Stařena se opřela o hůl a z nízkého křesla se zvedla. Zdálo se, že ji trápí bolavá kyčel, ona si však nikdy nestěžovala. Jen když žádala chlapy, aby jí donesli víno, to se z ní najednou stávala nemohoucí. Líbilo se jí, když kolem ní mladí muži skákali. Mohla si tak prý namlouvat, že to dělají kvůli její kráse, a ne kvůli majetku.

Otevřela objemný váček, který se zavíral důmyslným mechanismem, vylovila několik mincí a položila je na stůl mezi stahovací nůž a kroužkovou rukavici, kde vypadaly nepatřičně. Bylo to skoro třicet rún, za jedinou kožešinu. Něco se nepochybně stalo.

Juva si stařenu měřila. „Ještě jsi tu kožešinu ani neviděla...“

Ester si odfrkla. „Ale běž, nech si pořádně zaplatit. Buď chytrá, děvenko.“

Věnovala jí přísný úsměv, který se vzápětí proměnil ve starostlivý výraz. Juva se obrnila, avšak šlo to těžce, když netušila, co ji čeká.

„Jak tě chlapi berou, Juvo?“

„Nemůžu si stěžovat.“ Odolávala pokušení stařenu požádat, aby přešla k věci.

„Víš, že mně se můžeš se vším svěřit?“

„Ano, díky.“

„Uneseš špatnou zprávu?“

„Přijde na to jakou.“

Ester se zatvářila poněkud zaskočeně, že ji svým dotazem nepřekvapila, ale než stihla prozradit víc, dveře hostince se rozletěly a stanulo v nich krvavě rudé stvoření. Červené šaty, červený plášť

a červený závoj. Navzdory zahalenému obličejí Juva pochopila, že tohle je ta špatná zpráva.

Vymrštila se ze židle a jen taktak stihla zachytit kuši před pádem na podlahu.

Vyčítavě upřela zrak na Ester. „Solde?! Přivedlas moji sestru?“ „Samozřejmě že ne,“ namítla Ester, prsty si pohrávala s náušnicí. „Nicméně jsem se možná zmínila, že jsi tady,“ dodala o něco provinileji. Potom před Juvou mávla rukavicemi, aby to celé zlehčila. „Nedívej se na mě takhle, dítě, copak jsem mohla odmítnout krvezpytkyni?“

Ester pokývla Solde na pozdrav, a aniž počkala na Juvinu odpověď, zmizela zadním vchodem. Odpověď nebyla třeba, protože měla pravdu. Nikdo neodmítl krvezpytkyni.

Solde si naučeným pohybem, který bezpochyby pilovala celé ráno, přehodila závoj dozadu a odhalila tvář. Juva na ni nevěřicně zírala. Měla pocit, že sestru neviděla půlku svého života, přitom to ve skutečnosti bylo jen asi půl roku.

Těžké zimní šaty a plášť byly ušité z křiklavě rudé látky, tak zářivé, že by Solde klidně nahradila maják na Kleftu. Kvůli tuhé a široké sukni se mohla snadno zaseknout ve dveřích. Pas měla sešněrovaný rudými stuhami tak těsně, že jí boky nepřírozeně vystupovaly do stran.

Solde byla o tři roky mladší než Juva, ale při pohledu na její oděv by lidé usuzovali na opak.

Juva se zhluboka nadechla. Sestra se v roli krvezpytkyně vyžívala vždycky, ale tohle bylo naprosto přehnané. Byla to demonstrace síly. Varování. Korunu všemu nasazovaly šperky, v porovnání se šaty primitivní. Na dlouhých kožených řemíncích visely stříbrné měsíce bohyně Muune a kosti s vyrytými runami zavánějícími mystikou, z níž krvezpytkyně žily a jejíž chápání si присvojovaly.

Solde vplula do lovecké síně a nakrčila pršáček. „Co je to za puch?“

„Hlavně krev a vnitřnosti.“ Juva doufala, že odpověď sestrou otřeše, ale ta udržela nezáživný výraz. Kdo měl cvik ve čtení ostatních, dobře věděl, co sám skrýt. Juva si uvědomila, že patrně dělá totéž, a to častěji, než se jí zamlouvalo.

Vlasy měla Solde ještě světlejší než ona. Téměř bílé a uhlazené dozadu. Zdálo se, že vypadala jako holohlavá. Jako smrtka. Krk jí mizel v tuhém červeném límci, skoro jako by ji oděv požíral. Mrtvola oblečená do šatů, které ji pomalu, ale jistě stravují.

Solde si stahovala červené rukavice, prst po prstu, a přitom se rozhlížela kolem. „Tady bydlíš? Opravdu?“

Juva si všimla prstenu na sestřině palci a na okamžik si pomyslela, že se jedná o krvežpytný dráp, přestože Solde ho ještě nezdědila a zatím ji ani nepřijali do cechu. Dráp to ovšem nebyl, jen černá ptačí lebka, která se jí klenula přes kloub palce a zobákem dosahovala skoro k nehtu. Sestra zjevně trénovala na den, kdy si dráp vyslouží.

Zrakem putovala místností, až se zarazila na Juvě, s předstíraným šokem, jako by ji spatřila teprve teď. „Dobrotivá nebesa, jak to vypadáš?“

Juva odložila samostříl na stůl. „Co chceš, Solde?“

Sestra popošla blíž. „Snažím se ti říct, že se ti něco vykálelo do vlasů.“

Juva se k ní obrátila zády a odešla do kuchyně. Přitiskla ruce na pracovní desku, třásl se jí. Rozbušilo se jí srdce.

Trnlob. Potřebuju trnlob.

Otevřela čajovou dózu a pohlédla na černé lístky s oranžovými kousky sušeného trnlohu. Pouhý pohled na ně jí dodal kuráž, aby počkala. Nedopřeje sestře to potěšení spatřit ji vyvedenou z míry. Slyšela klapot jejích bot, jak se blíží ke kuchyni. Solde se zastavila ve dveřích. Do kuchyně ji jen tak něco nedostalo a právě teď se tvářila, že žádnou kuchyni jaktěživa neviděla.

„Co bude dál?“ ucedila Solde opovržlivě. „Uchýlíš se do Vorov? Budeš bydlet v boudě s nějakým starým rybářem, nebo tak něco?“

Její smích překypoval pohrdáním. Tuhle schopnost si Solde osvojila v příliš útlém věku.

Jeich pohledy se setkaly a sestře přes obličej přelétl záchvěv nejistoty. Sebrala se s hraným povzdechem. „Maminka je nemocná.“

Juva zasunula krabičku s čajem zpátky na polici. „Není.“

„Ale je!“ Solde si opřela dlaně o své nepřírozeně široké boky a konečně vypadala jako vzdorovitě dítě, jímž ve skutečnosti byla. „Už několik dní nevstala z postele a já se od ní skoro nehnu!“

Juva se kolem ní protáhla, spěšně, aby ji ty červené šaty taky nepožřely. Posadila se zpátky před krb, z věcí rozprostřených na stole sáhla po šípce a pustila se do čištění její ocelové špičky.

„Aby bylo jasno, Solde, nepochybuj, že to tvrdí.“

„A ty si vážně myslíš, že nepoznám rozdíl?“

Solde popošla ke stolu a dlouhými prsty se začala probírat věcmi na něm. Jako by se střetly dva světy, které se nikdy protnout neměly. Ten, v němž Juva chtěla žít, a ten, na nějž chtěla zapomenout.

Odstrčila sestřinu ruku od samostřílu. „Nesahej na to.“

Solde uchopila jed na šipky.

Juva jí lahvičku vytrhla. „Ani na tohle nesahej, pokud si teda neholdáš vyzvracet plíce. No tak je nemocná, a co má být?“

Zdálo se, že Solde zvažuje, že se posadí, ale křeslo se jí zjevně nezamlouvalo. Nebo dospěla k názoru, že to kvůli šatům nepůjde, a zůstala stát.

„Chce, abys přišla, Juvo. Nechápu proč, protože to na závěti stejně nic nezmění. Ale když už je nemocná, mohla by ses aspoň zastavit a rozloučit se. A odnést si zbytek svých věcí.“

Juva se chystala vyzvednout si své věci tak jako tak a byla by nejraději, kdyby se jí dědictví týkalo co nejméně. Obzvlášť povolání krvežpytkyně. Ovšem samozřejmost, s níž ji Solde odepsala, ji na tolik rozhodila, až jí na ruce svírající šipku zbělaly klouby.

Solde teď rýpala do kožených řemínků omotaných kolem skákáku. Juva na něj položila dlaň a přitáhla si ho k sobě. Své kresby

nehodlala ukazovat nikomu, a už vůbec ne sestře. Hrdlo se jí stáhlo. Na mysl se jí draly vzpomínky a strach získával převahu. Musí se Solde zbavit a dát si trnloh.

„Přišlaš mi říct ještě něco, nebo je to všechno?“

Solde zjevně potěšilo, že jí ohledně dědictví neoponuje. Otočila se a zametla tak sukní podlahu. „Dělej, jak myslíš, já se snažila dost.“

Juva se úsečně zasmála. Sestra se jen řídila pokyny, nic víc, nic méně.

Solde otevřela dveře do pivnice a hovor uvnitř okamžitě utichl. Juva si všimla pohledů, které na mladou krvezpytkyni vrhali hosté. Někteří ustrašené, jiní nadějeplné. Postarší muž vstal a sepal ruce jako k modlitbě. Neslyšela, co říká, ale nepochybně chtěl vědět totéž co všichni ostatní. Kolik času mu zbývá.

Sestra se obrátila k Juvě a usmála se. Podoba se smrtkou nyní dosáhla dokonalosti. Smrt v rudé, obklopená lidmi prahnoucími po odpovědích. Potom dveře mezi nimi opět zabouchla.

Juva vyskočila na nohy a vřítla se do kuchyně. Popadla rendlík. Prázdný. Byl prázdný. Vrhla se k vodní pumpě a v rytmu tlukotu srdce několikrát silně zabrala. Z kohoutku sotva káplo.

„Do prdele, do nejhlubší...“

Bojovala s panikou, nahnula se nad pumpu. Opřela se do ní celým tělem, aby vyloudila vodu ven. Ta se rázem rozproudila. Juva chytila trošku do rendlíku a postavila ho na kamna. Podívala se po hrnku a uvědomila si, že zůstal ve světnici. Drobný problém, který se náhle zdál nepřekonatelný.

Seber se, Juvo!

Vzala si z poličky jiný hrnek, nejspíš Broddmarův. Vhodila na dno dvě hrstky trnlohového čaje, zírala do rendlíku a neklidně přeshlapovala. Déle čekat nedokázala, a tak směs zalila vlažnou vodou a posadila se s čajem na pracovní desku.

Lístky se ještě ani nestačily rozvinout, když si poprvé lokla. Nechutnalo to dobře. Hořký utrejš jí svíral hrdlo. Věděla však, že po-

máhá. Pila ho od doby, co byla dítě. Bojácné dítě, jak o ní říkali, jemůž se rozbuší srdce kvůli každé maličkosti. Nebyla to pravda. Ostatní měli strach z velmi podivných věcí, které ji samotnou nikdy neděsily: ze tmy, z polární záře, vysokých útesů nad mořem, přihlouplých zlých znamení, třeba z obličje ve žhnoucích uhlících nebo z nepříznivě uspořádaných vnitřností poraženého zvířete.

Ona omdlévala strachy z něčeho úplně jiného. Z toho, čemu ostatní nerozuměli, zatímco jí to připomínalo, že se hrozné věci můžou dít i kvůli ní. Vyvolala opět vlka? Proto Solde přišla?

Pořádně si lokla čaje a vnímala, jak se jí srdce zklidňuje. Vlka zabila a jeho ostatky spálila, to by mělo odvrátit alespoň jeden den katastrof.

Věděla, že to nedává smysl. Ničím takovým by se jasně uvažující člověk neřídil, ale jí připadalo, že s tím nic nenadělá. Ona takhle pravidla nevymyslela.

Došla si pro skicák a usadila se. Měkká knížka vázaná v kůži jí už mnohokrát zachránila život. Otevřela ji uprostřed, aby neviděla nejranější kresby, ty spočívaly složené mezi prvními listy. Některé z nich byly deset let staré.

Nalistovala prázdnou stránku a pustila se do kreslení. Tužka jí propůjčovala pocit bezpečí. Vyrobita si ji sama, ze zuhelnatělé větvičky ze Svartny, jejíž useknutý konec omotala provázkem. Ruka se jí pohybovala jako v transu a ona netušila, odkud se kresba bere. Dábel se zhmotnil, stejně jako pokaždé. Zvířecí tělo na dvou nohách. Šlachovité a holé, podobající se staženému vlkovi. Hlavu mělo rovnou měrou mužskou jako zvířecí, s křídově bílýma očima a tesáky. Vábilo ji. A představovalo smrtelné nebezpečí. Zvíře jejího života.

List ze skicáku vytrhla a vhodila ho do ohně. Dábel zežloutl, pak vzplanul. Zkroutil se v žhnoucí popel a zmizel.

Juva zavřela skicák a opřela se.

Opět mohla dýchat.

KRVEZPYTKYNĚ

Z moře stoupala mrznoucí mlha a ve městě houstla. Juvu ale špatná viditelnost netrápila, cestu znala dobře. Vyrostla tady, na rozdíl od všech návštěvníků, ti na lovu za nejznámějšími místními poklady a kuriozitami tékali pohledem mezi svými poznámkami a měděnými vývěsními štíty.

Jak se blížila k rozcestí, nohy jí těžkly, jako by jí připomínaly, že jde nesprávným směrem. Rovně pokračovala ulice do kopce až k Náklavskému kruhu, ke kamenným branám, které chrlily neutuchající proud návštěvníků z celého světa. Doprava se stáčela úzká Lucernová ulička. Tam mezi místními a přespolními žádný rozdíl nebyl. Do těch míst totiž všichni mířili z téhož důvodu. Kvůli krvezpytkyním.

Juva se zhluboka nadechla studeného vzduchu a vydala se vpravo. Přejde, podpisem stvrdí Soldino dědické právo a zase odejde, tím to bude vyřízené. Už nikdy nebude mít co do činění s matkou, se Solde ani s ostatními krvezpytkyněmi. Jen tohle a potom si bude moct žít po svém. Neviditelná. Svobodná. Možná shromáždí i dostatek peněz na to, aby Náklav opustila navždy, a najde si místo, kde bude mít pevnou půdu pod nohama. Místo bez krvezpytkyň a bez vardari.

Lucernová ulička nepopíratelně patřila krvezpytu. Za věštbami se lidé samozřejmě honili po celém městě, ale moc spočívala tady.